4164

മറുനാട്ടിലെ മനുഷ്യർ

1682

GRADE III BOOK 18

ബാലൻ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ
തിരുവനന്തപുരം

Balan Childrens' Series *Grade III*

General Editor:—Mathew M Kuzhivelil

മറുനാട്ടിലെ മനുഷ്യർ

(PART II)

BOOK 18

BY

ഉമയനല്ലൂർ ബാലകൃഷ്ണപിള്ള

ബാലൻ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

തിരുവനന്തപുരം

All Rights Reserved by the Publishers, 1954

PRICE RE. ONE

വിഷയവിവരം

1. ചൈനയിലെ കർഷകർ

2. ജപ്പാനിലെ ജനങ്ങൾ

3. ബർമ്മായും മലയായും

4164

മറനാട്ടിലെ മനുഷ്യർ

൧. ചൈനയിലെ കർഷകർ

ചൈന ഒരു വലിയ രാജ്യമാണ്. യൂറോപ്പിനെക്കാൾ വലുതു്. ഇന്ത്യയ്ക്കും ബർമ്മായ്ക്കും വടക്കുകിഴക്കാണ് ചൈന. ഈ മഹാസാമ്രാജ്യം പൊതുവേ ഒരു വലിയ കൃഷിസ്ഥലമാണെന്നു പറയാം. അതിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തു് ഒരു വിസ്താരമേറിയ സമതല പ്രദേശമുണ്ടു്. ഇതിൽ കൂടിയാണ് യാങ്ട്സി നദി ഒഴുകുന്നതു്. ഈ നദി ചൈനയെ ഫലപ്രദമാക്കുന്നു. ചൈനയിൽ എല്ലാ വിഭവങ്ങളും വിളയും. സസ്യധാന്യങ്ങളും ധാതുദ്രവ്യങ്ങളും അവിടെ ഉണ്ടാകുന്നു.

നെല്ലു്, കോതമ്പു്, ബാർളി, ചോളം മുതലായവയാണ് ധാന്യങ്ങളിൽ പ്രധാനം. സ്വർണ്ണം ചെമ്പു്, കൽക്കരി, ടിൻ മുതലായവയും ചൈനയിൽ നിന്നും കുഴിച്ചെടുക്കുന്നു. ചൈനയിൽ പഞ്ഞിയും കരിമ്പും കൃഷി ചെയ്യുന്നു. ഉപ്പും, കർപൂരവും ഉണ്ടാകുന്നു. ആടും, മാടും, പന്നിയും, കോഴിയും ചൈനയിലെ കർഷകന്റെ ആദായമാർഗ്ഗമാണ്. പട്ടുനൂൽ പുഴുക്കളെ വളർത്തുന്നതിലും അവിടത്തെ കൃഷിക്കാർ വളരെ താല്പര്യം

കാണിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധമായ ചീനപ്പട്ട് പട്ടുനൂൽ പുഴുവിൻെറ 'കൂക്കൂ'ണിൽ നിന്നാണ് ഉണ്ടാകുന്നതു്. ചൈനയിൽ നിലം ഉഴാൻ പോത്തുകളെ സാധാരണയായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. പോത്തിൻ പുറത്തും കഴുതപ്പുറത്തുമാണ് കൃഷിക്കാർ സവാരി ചെയ്യുന്നതു്. അവരുടെ ചട്ടവട്ടങ്ങൾ നമുക്കു വളരെ രസമായി തോന്നും. ചൈനയെപ്പററി അറിയണമെങ്കിൽ അവിടത്തെ കൃഷിക്കാരെ അടുത്തു പരിചയിക്കണം. നഗരങ്ങളിലെ സ്ഥിതികൾ വച്ചുകൊണ്ടു ചൈനയെപ്പററി പറഞ്ഞാൽ അതു ശരിയായിരിക്കയില്ല. അവിടെ ഏറിയ കൂറും കൃഷിക്കാരാണ്. എവിടെയും അങ്ങനെതന്നെ. എങ്കിലും ചൈനയിലെ കൃഷിക്കാരെപോലെ പാടുപെട്ടു പണി എടുക്കുന്നവർ മറെറങ്ങും കാണുകയില്ല.

വിഭവസുന്ദരമായ ചൈനയിൽ വിഷമം ഇല്ലെന്നു കരുതേണ്ടാ. ദാരിദ്ര്യം ചെറുതല്ല. അത്ര വളരെ ആളുകൾ ചൈനയിൽ ഉണ്ടു്. നാല്പതുകോടി ജനങ്ങളാണ് അവിടെ ഉള്ളതു്. അവർക്കെല്ലാം ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾ ചൈനയിൽ കിട്ടുന്നില്ല. അയ്യായിരം വർഷമായി ചൈനയിലെ സമതലം ആവർത്തിച്ചു കൃഷി ചെയ്യുകയാണ്. മണ്ണിൻെറ വീര്യം സാരമായി കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ജനങ്ങൾ വളരെ

വർദ്ധിച്ചിട്ടും ഉണ്ടു്. തൊഴിൽ അന്വേഷിച്ചു് ചൈനയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിലേക്കും പോകുന്ന ചെറുപ്പക്കാർക്കു കണക്കില്ല. വടക്കു മഞ്ചൂറിയായിലും, തെക്കു മലയായിലും ചൈനാക്കാർ വളരെയുണ്ടു്. മലയായിൽ മലയാക്കാരെക്കാൾ കൂടുതൽ ചൈനാക്കാരാണെന്നു പറയുന്നു.

ഒരു ഏക്കർ ഭൂമി കിട്ടിയാൽ ചൈനാക്കാരൻ തൃപ്തനായി. മിക്ക കർഷകനും അതിൽ കൂടുതൽ ഇല്ല. അയാൾ ജനിക്കുന്നതും വളരുന്നതും മരിക്കുന്നതും ആ ഒരേക്കറിൽ തന്നെ. അതാണു് അയാളുടെ ആഗ്രഹം. ആ ഒരേക്കറിൽ അയാൾക്കൊരു നല്ല വീടു കാണും. നല്ല വീടെന്നു പറഞ്ഞാൽ ബംഗ്ലാവോ സൗധമോ ഒന്നുമല്ല. മൂന്നോ നാലോ മുറിയുള്ള ഒരു ചെറിയ വീടു്. ഗൃഹനാഥനും ഭാര്യയ്ക്കും കൊച്ചു കുട്ടികൾക്കുംകൂടി ഒരു മുറി. പ്രായമായ കുട്ടികൾക്കും ആ വീട്ടിലെ ആമ്മൂമ്മയ്ക്കും മറെറാന്നു്. ഇനി ഒരു അടുക്കള. ഇത്രയുമാണു് ആ നല്ല വീട്ടിൻെറ ഉള്ളടക്കം. നാടൻസിമൻറും, വയ്ക്കോലും മുളക്കഷണങ്ങളുമാണു് ഭിത്തികെട്ടാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. നാടൻ സിമൻെറന്നു പറയുന്നതു് ചൈനയിലെ കളിമണ്ണുതന്നെ ചീനബ്ഭരണി ഉണ്ടാക്കുന്ന കളിമണ്ണു്.

ഗൃഹനായകന്ന് ഉറങ്ങുവാൻ ഒരു കട്ടിൽ ഉണ്ടു്. അതു നമ്മുടെ കട്ടിലുപോലെ തടിയും ചൂരലുംകൊണ്ടു് ഉണ്ടാക്കിയതല്ല. ഇഷ്ടിക പടുത്തു് ഉയത്തിക്കെട്ടിയ ഒരു കൽത്തറ. അതിൻെറ മുകളിൽ കട്ടിയുള്ള കമ്പിളി വിരിച്ചിരിക്കും. തലയണയും ചുട്ടുകട്ടതന്നെ. ചുട്ടുകട്ടകൾ ചേത്തു് മണ്ണപൂശി ഉയത്തിയതു്. അതിൻെറ മുകളിൽ മുളയുടെ ചീളികൊണ്ടു മെടഞ്ഞ ഒരു പായ് കഷണം വിരിക്കും. അതും കമ്പിളികൊണ്ടു പൊതിയും. അങ്ങനെ ചൈനാക്കാരൻ കട്ടിലും മെത്തയും തലയണയും ഉണ്ടാക്കും. ഈ മൺ കട്ടിലിൻെറ ചുവട്ടിൽ അകത്തോട്ടു് ഒരു ദ്വാരം കാണും. തണുപ്പുള്ളപ്പോൾ തീ കത്തിക്കുവാനാണിതു്. ചുരുക്കത്തിൽ നാം കുല പഴക്ക വയ്ക്കുന്ന ചൂളപോലിരിക്കും ചൈനയിലെ കർഷകൻെറ കട്ടിൽ. അതിൽ കിടന്നാണു് അദ്ദേഹം സുഖമായി ഉറങ്ങുന്നതു്.

വീട്ടിനകത്തു് വെളിച്ചം കുറവാണു്. ജനലുകൾ വളരെ ചെറുതായിരിക്കും. ജനാലകളിൽ കണ്ണാടി കാണുകയില്ല. ഒരു തരം എണ്ണക്കടലാസ്സാണു് കണ്ണാടിക്കു പകരം ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. വീട്ടിനകത്തു് കസേരയും മേശയും മിക്കവാറും കാണുകയില്ല. മുളകൊണ്ടു തീത്ത ഒന്നോ രണ്ടോ നാൽക്കാലികൾ കണ്ടെന്നുവരാം. ചില വീടുകളിൽ തടി

4164

കൊണ്ടുള്ള പരുക്കൻ മേശകളും ഉണ്ടായിരിക്കും. മുററത്തരികിൽ നിൽക്കുന്ന ബീച്ചു വൃക്ഷങ്ങളുടെ തണലിലാണു് വേനൽക്കാലത്തു ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതു്. കുടുംബാംഗങ്ങൾ എല്ലാവരും വട്ടത്തിൽ ഇരുന്നു് ആഹാരം കഴിക്കുന്നു. ഭക്ഷണത്തിനുശേഷം ചുരുട്ടുവലി പ്രധാനമാണു്. അവിടത്തെ അമ്മൂമ്മ പോലും ബീച്ചുമരവും ചാരി പുകവലിച്ചു രസിക്കുന്നതു് കാണാം.

ചൈനയിലെ കൃഷിക്കാർ മുഷിഞ്ഞു വേല ചെയ്യും. വെളുക്കുന്നതുമുതൽ ഇരുട്ടുന്നതുവരെ അവർ പാടത്തിലും പറമ്പിലുംതന്നെ. കൂലിക്കാരെ നിറുത്തി വേല ചെയ്യിക്കുന്ന പതിവു് കർഷകരുടെ ഇടയിൽ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഗൃഹനാഥനും, ഭാര്യയും, മക്കളും, എല്ലാം പാടത്തിറങ്ങി വേല ചെയ്യുന്നു. ഉഴുക, നിലം ഒരുക്കുക, വളംവിതറുക, വിത്തു പാവുക, നടുക, കള എടുക്കുക, എല്ലാം അവർതന്നെ ചെയ്യുന്നു.

ചൈനയിൽ ഒരിഞ്ചു സ്ഥലമെങ്കിലും തരിശില്ല. എവിടെയും കൃഷിതന്നെ. ചതുരത്തിൽ വരമ്പിട്ടു് വെള്ളം നിറുത്തിയാണു് പാടങ്ങളിൽ കൃഷി ഇറക്കുന്നതു്. നദിയിൽനിന്നും, വൻതോടും ചെറുതോടും വെട്ടി പാടങ്ങളിലേക്കു വെള്ളം കൊണ്ടുവരുന്നു. ഭൂമി നിരന്നതായതുകൊണ്ടു്

ചക്രംചവിട്ടിയാണു് തോടുകളിലേക്കു വെള്ളം കയറുന്നതു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗ്രാമീണർ ഒത്തുചേൎന്നു് പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. ഗ്രാമത്തിലെ ഭരണാധികാരികൾ കൃഷികാൎയ്യങ്ങളിൽ മുൻകൈ എടുത്തു ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഒരേക്കർ ഭൂമിയുണ്ടെങ്കിൽ ചൈനാക്കാരൻ തൃപ്തനായെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. ഈ ഒരേക്കർ നിറയെ കൃഷിയാണു്. അതിൎത്തിക്കല്ലിന്റെ ചുവട്ടിൽപ്പോലും ചൈനാക്കാരൻ കൃഷിചെയ്തിരിക്കും. അയാളുടെ പറമ്പും പാടവും എപ്പോഴും സസ്യധാന്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞു് മനോഹരമായിരിക്കും. എങ്കിലും പറമ്പിന്റെ ഒരു ഒഴിഞ്ഞകോണിൽ അല്പംസ്ഥലം കൃഷിചെയ്യാതെ കിടപ്പുണ്ടു്. അവിടെ അഞ്ചാറുവൃക്ഷങ്ങൾ കൂടിനിൽക്കുന്നതു കാണാം. എന്താണതു്? അവരുടെ പുണ്യസ്ഥലം. ചൈനയിലെ കർഷകകുടുംബത്തിന്റെ ശ്മശാനസ്ഥലമാണതു്. മൂന്നടിയോളം ഉയരമുള്ള മൺകൂനകൾ പലതും അവിടെ കാണാം. ചുററിലും പുൽത്തകിടിയും പൂച്ചെടികളും പിടിപ്പിച്ചു് ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. വൃക്ഷങ്ങൾ ശാഖ നീട്ടി ആ പാവനസങ്കേതത്തിനു തണൽ നൽകുന്നുണ്ടു്. മരിച്ചവരുടെ ആത്മാക്കൾ, വൃക്ഷച്ചില്ലകളിലെ ജലകണങ്ങളിൽ വൈഡൂൎയ്യം പോലെ പററിനിൽക്കയോ ഇളംകാററിൽ മന്ദം

മന്ദം പററിനടക്കയോ ചെയ്യുന്നു് ചൈനാക്കാർ വിശ്വസിക്കുന്നു. അവർ ശ്മശാനം വഴി കടന്നു പോകുന്നതു് എന്തു ഭക്തിയോടുകൂടിയാണെന്നറിയാമോ! തൊപ്പിയോ തലപ്പാവോ ധരിച്ചുകൊണ്ടു് അവർ അവിടെ കയറുകയില്ല. കഴുതപ്പുറത്തോ പോത്തിൻപുറത്തോ പോകുന്നവർ താഴെ ഇറങ്ങി തലകുനിച്ചു് അല്പനേരം നിന്നിട്ടു് വിനയത്തോടെ കടന്നുപോകുന്നു.

ചൈനയിലെ കൃഷിക്കാർ അല്പസമയവും വൃഥാ കളയുകയില്ല. കൃഷികഴിഞ്ഞുള്ള സമയം പട്ടുനൂൽ പുഴുക്കളെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാനും, പന്നിരോമം വെട്ടി ശേഖരിക്കാനും അവർ വിനിയോഗിക്കുന്നു. കോഴി വളത്തലും ചൈനീസ് കർഷകൻെറ പ്രധാനപ്പെട്ട ജോലിയാണു്. വ്യവസായശാലകളിലെ ഏജൻറന്മാർ പതിവായി നാട്ടിൻപുറത്തെത്തും. കോഴിമുട്ടയും പന്നിരോമവും പട്ടുനൂൽപുഴുക്കളുടെ 'കൂക്കു'ണും കൊടുത്തു് ഏജൻറന്മാരിൽനിന്നും കൃഷിക്കാർ പണം വാങ്ങും. മിടുക്കുള്ള കർഷകർ കൃഷിക്കാരുടെയും ഏജൻറന്മാരുടെയും മദ്ധ്യവർത്തികളായിനിന്നും ധാരാളം പണമുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ കിട്ടുന്ന പണം ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കുവാൻ അവക്കറിയാം. കുടുംബാംഗങ്ങളിൽ മൂത്തപുത്രനൊഴികെ ആരുമറിയാതെ ഈ കരുതൽ ധനം

വീട്ടിൻെറ ഒരു ഒഴിഞ്ഞ കോണിൽസൂക്ഷിക്കുകയാണു പതിവ്. അത്യാവശ്യത്തിനുള്ള വല്ല വീട്ടു സാധനങ്ങളും വാങ്ങാൻ ഈ നിക്ഷേപത്തിൻെറ അംശമാണ് അയാൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഒരു കണ്ണാടി വിളക്കോ മറേറാ വാങ്ങുന്നത് ചൈനീസ് കർഷകന് വളരെ ഉത്സാഹമുള്ള കാര്യമാണ്. വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ മാത്രമേ അയാൾ അതു് ഉപയോഗിക്കുകയുള്ളൂ.

കുടുംബാംഗങ്ങൾ അധികമായാൽ ചിലരെല്ലാം പട്ടണങ്ങളിൽ ചെന്നു പണിയെടുക്കും. വുഹുവിലുള്ള നെയ്ത്തുശാലകളിൽ നാട്ടിൻപുറത്തുകാരായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ധാരാളമുണ്ട്. പരിമിതമായ ചെലവു കഴിച്ച് ബാക്കിയുള്ള ശമ്പളം അവർ കൃത്യമായി വീട്ടിൽ എത്തിച്ചുകൊടുക്കും. കുടുംബപ്രധാനി ഈ പണമൊന്നും പാഴിൽ കളയുക പതിവില്ല. ചൈനയിലെ കർഷകർ ലുബ്ധനും മിതമായി ചെലവാക്കുന്നവനുമാണ്.

മുൻകാലങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾ പുറത്തുപോവുക പതിവില്ല. ഇന്ന് അങ്ങനെയല്ല. അവർ യഥേഷ്ടം പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കും. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ചൈനയിലെ സ്ത്രീകൾ അഭിവൃദ്ധിയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ട്. നാട്ടിൻപുറത്തുള്ള സ്ത്രീകളിൽ പലരും ഇന്ന് അദ്ധ്യാപികമാരായി ജോലി നോ

ക്കുന്നു. വിശ്രമാവസരങ്ങളിൽ വീട്ടിലുള്ള പ്രായമായ ആളുകളെ അവർ തന്നെയാണ് എഴുതാനും വായിക്കാനും പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. തുന്നൽപണിയിൽ സ്ത്രീകൾ പൊതുവേ വിദഗ്ദ്ധരാണ്. ഒരു കഷണം തുണിയെങ്കിലും അവർ കളയാറില്ല. ഭംഗിയുള്ള കുപ്പായങ്ങളും കാല്പറകളും തൊപ്പിയും ഉണ്ടാക്കാൻ അവർ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വെട്ടിക്കളയുന്ന തുണിക്കഷണങ്ങൾ ചേർത്തു ഉപയോഗമുള്ള സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ അവർ സമർത്ഥരാണ്. വയ്ക്കോലും തുണിയും ചേർത്ത് ചെരുപ്പും തൊപ്പിയുമുണ്ടാക്കാൻ ചൈനയിലെ പെണ്ണുങ്ങൾക്കുള്ള കഴിവ് ഒന്നു വേറെതന്നെ.

ചൈനാക്കാർക്ക് ആൺകുട്ടികളോടാണ് കൂടുതൽ ഇഷ്ടം. ആൺകുട്ടികൾ ഉണ്ടാകുന്നതു് ശുഭോദർക്കമാണെന്നു് അവർ കരുതുന്നു. കുടുംബത്തിന്റെ സൽപേരു നിലനിർത്തേണ്ടതും, ശ്മശാനങ്ങൾ കാത്തുസൂക്ഷിക്കേണ്ടതും പുത്രന്മാരാണ്. അച്ഛനെ വാർദ്ധക്യത്തിൽ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതും മറ്റാരുമല്ല. പെൺകുട്ടികൾ അന്യവീട്ടിൽ പോകേണ്ടവരാണ്. അവരെ പാടുപെട്ടു വളർത്തുന്നതുമാത്രം മിച്ചം. എന്നാൽ ചൈനയിലെ കർഷകൻ അതിലും മുതലെടുക്കാതെ വിടുന്ന പതിവില്ല. പെൺകുട്ടികളെ വിവാഹം ചെയ്തയയ്ക്കുമ്പോൾ വരൻ

വധുവിൻെറ അച്ഛന് പാരിതോഷികം കൊടു ത്തേ മതിയാകൂ. അവളെ വളർത്തി സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു കൂലി. സൗന്ദര്യവും സാമർത്ഥ്യവുംഉള്ള പെണ്ണിന് പ്രതിഫലം കൂടി ഇരിക്കും. കുടുംബ മാഹാത്മ്യവും അനുസരിച്ചും അച്ഛനു കിട്ടുന്ന തുക മെച്ചമായിരിക്കും.

ആൺകുട്ടിയുടെ ആദ്യത്തെ പുറന്നാൾ ആഘോ ഷപൂർവ്വം കൊണ്ടാടും. അന്ന് കുഞ്ഞിനെ വിശേഷവസ്ത്രങ്ങൾ അണിയിച്ച് ഒരുക്കി ഒരു മേശപ്പുറത്തിരുത്തും. കുറെസാധനങ്ങൾ അവൻെറ മുൻപിൽ വച്ചുകൊടുക്കും. കൃഷിയായുധങ്ങൾ, എഴുത്തുസാധനങ്ങൾ, പഞ്ഞി, പട്ടുനൂൽ എല്ലാം അക്കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. കുട്ടി ഏതിലാണ് ആദ്യം തൊടുന്നതെന്നറിയാൻ എല്ലാവരും നോക്കി നിൽക്കും. കൃഷിയായുധത്തിലാണ് അവൻ തൊടു ന്നതെങ്കിൽ അവനൊരു നല്ല കർഷകനായിത്തീരും. എഴുത്തുസാധനത്തിലാണെങ്കിൽ അവൻ കവിയോ കഥാകൃത്തോ ആയതുതന്നെ. പഞ്ഞിയിലോ പട്ടു നൂലിലോ ആണെങ്കിൽ അവൻ ഒരു വ്യവസായി. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണ് കുട്ടിയുടെ ഭാവിയെപ്പററി അവർ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. ആൺകുട്ടികളുടെ വിവാ ഹവും വളരെ പ്രാധാന്യമേറിയതാണ്. പെൺകുട്ടി കളാണ് വധുവിനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതും വിവാ ഹം തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതും. വരൻെറ കഴിവും കാര്യ

ക്ഷമതയും അനുസരിച്ച് അന്തസ്സും സമ്പത്തുമുള്ള നല്ല പെണ്ണിനെ കണ്ടെത്തുവാൻ ചൈനാക്കാർക്കുള്ള തിടുക്കം ചെറുതൊന്നുമല്ല. ഇന്ന് ഈ പതിവിനു മാററം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വധൂവരന്മാർ അന്യോന്യം അടുത്തറിയാതെ ഇന്ന് വിവാഹം നടക്കാറില്ല. വിവാഹാഘോഷം ചൈനയിൽ വലിയ ചെലവുള്ള കാര്യമാണ്. പലപ്പോഴും വിവാഹം ഘോഷിച്ച് കടത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോകാറുണ്ട്. എങ്കിലും അവക്ക് മാററിവയ്ക്കാവുന്ന കാര്യമല്ല.

മരണശേഷമുള്ള കർമ്മങ്ങളിൽ ചൈനയിലെ കൃഷിക്കാർ അതീവ തല്പരരാണ്. ഇതിനും ഒട്ടുവളരെ പണം ചെലവാകും. വിവാഹവും മരണവുമാണ് ചൈനീസ് കുടുംബങ്ങളെ അപകടപ്പെടുത്തുന്ന രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ. മിക്കആളുകളും മരിക്കുന്നതിനുമുൻപ് ഒരു നല്ല ശവപ്പെട്ടി വാങ്ങിച്ചുകൊള്ളും അന്തസ്സായി മരിക്കുവാൻ ശവപ്പെട്ടി കൂടിയേതീരൂ. അല്ലെങ്കിൽ പരലോകത്തുചെന്നു കറങ്ങിപ്പോകുമെന്നാണ് ചൈനാക്കാരന്റെ വിശ്വാസം. ശ്രദ്ധാലുവായ ഒരു കർഷകൻ വളരെക്കാലം പാടുപെട്ടുണ്ടാക്കുന്ന പണംവേണം ഒരു നല്ല ശവപ്പെട്ടി വാങ്ങിക്കുവാൻ. മരണശേഷം സദ്യയും സംസ്കാരച്ചടങ്ങുകളുമുണ്ട്. ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വഴിപാടും വിശേഷാൽ പ്രാർത്ഥനയും വേണം. പുരോഹിതനെ

ക്കൂടാതെ പരേതൻെറ മിത്രങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പണ്ഡിതനും സംസ്കാരത്തിൽ പങ്കെടുക്കും. കുടുംബാംഗങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതു് ഒരു ചടങ്ങാണു്. അതിനു് പ്രത്യേകം ഫീസുണ്ടു്. പരേതൻെറ നില അനുസരിച്ചു് സംസ്ക്കാരപ്പീസും ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിലുള്ള ഫീസും കൂടിയിരിക്കും. അങ്ങനെ മരണം ഒരു ബഹുപ്പാടുള്ള കാര്യമാണു്. ആശ്വസിപ്പിക്കുന്ന വിരുതനു് ഉദ്ദേശിച്ചപോലെ പണം കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ സംസ്കാരകർമ്മം നീണ്ടുപോകും. ദിവസങ്ങളോ മാസങ്ങളോ കഴിഞ്ഞാണു് പലപ്പോഴും ശവസംസ്ക്കാരം നടക്കുന്നതു്.

വിവാഹമോ മരണമോ, കൃഷിപ്പിഴയോമൂലം വലിയ ചെലവുവന്നാൽ പണം കടംവാങ്ങാം. അടുത്തുള്ള ജന്മിയോ ഉദ്യോഗസ്ഥനോ പണം കൊടുത്തു് സഹായിക്കും. നൂറിനു് എൺപതാണു് പലിശ. അന്യവീട്ടിൽ വേലചെയ്തു കടം വീട്ടാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരും ഉണ്ടു്. പക്ഷെ കടം അത്ര എളുപ്പം തീരുന്ന പതിവില്ല. അന്യ വീട്ടിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന കർഷകത്തൊഴിലാളിക്കു് ആണ്ടിൽ ഇരുപത്തഞ്ചു രൂപായാണു് ശമ്പളം. സ്ത്രീക്കാണെങ്കിൽ പതിനെട്ടും.

N.K. ഉണ്ണി

ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ ചൈനാക്കാർക്ക് പ്രിയമാണ്. പണ്ടുപണ്ടേ നടത്താറുള്ള ഉത്സവങ്ങൾ ഇന്നും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. മരിച്ചുപോയവരെ ഉദ്ദേശിച്ച് ചൈനയിൽ ഒരു മഹോത്സവം നടത്താറുണ്ട്. ചിങ്–മിങ് എന്നാണ് ഈ ഉത്സവത്തിന്റെ പേര്. അന്ന് എല്ലാവരും പുതിയ വസ്ത്രം ധരിക്കും. വിശേഷ പലഹാരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കും. പലഹാരങ്ങൾ എല്ലാം പറമ്പിലുള്ള ശ്മശാനങ്ങളിൽ കൊണ്ടുചെന്ന് വിളക്കും പന്തവുംകൊളുത്തി വിളമ്പിവയ്ക്കും. ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ പുകയ്ക്കുകയും പുഷ്പാഞ്ജലി നടത്തുകയും ചെയ്യും. അനന്തരം എല്ലാവരും വീട്ടിലെത്തി ഒരുമിച്ചിരുന്നു ഭക്ഷിക്കും.

നവവത്സരം മറ്റൊരു ഉത്സവസമയമാണ്. ചൈനയിലെ ദേശീയവിനോദമായ വള്ളംകളിയിൽ അന്ന് എല്ലാവരും പങ്കെടുക്കും. വെടിക്കെട്ടും ദീപക്കാഴ്ചയും എല്ലാ വീടുകളിലും ഉണ്ടായിരിക്കും. സ്വാതന്ത്ര്യദിനാഘോഷവും ചൈനയിൽ പ്രധാനമാണ്. ചൈന ഒരു ജനകീയ റിപ്പബ്ളിക്കായ ദിവസമാണന്ന്. പത്താംമാസത്തിലെ പത്താമത്തെ ദിവസമാണ് സ്വാതന്ത്ര്യദിനം. ഒക്ടോബർ പത്ത്.

ചൈനയിൽ ഭൂരിഭാഗം ആളുകളും ബുദ്ധമതക്കാരോ മുസ്ലീങ്ങളോ ആണ്. എന്നാൽ കൺഫ്യൂഷിയസ്സിൻെറ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ചൈനീസ് ജനതയുടെ വിശ്വാസത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നിരിക്കുന്നു വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവർ രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികളിലാണ് കൂടുതൽ താല്പര്യം കാണിക്കുന്നത്. കുമിന്താങ്ങും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുമാണ് പ്രാബല്യമേറിയ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികൾ.

ചൈനയിലെ നാട്ടിൻപുറങ്ങൾ ഗ്രാമങ്ങളായി തരം തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗ്രാമപ്രധാനിയെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുമൂലമല്ല നിശ്ചയിക്കുന്നത്. പാരമ്പര്യം അനുസരിച്ച് പ്രബലഗോത്രങ്ങളിലെ പ്രധാനികൾ ഗ്രാമപ്രധാനന്മാരായിത്തീർന്നു. സുൻ ലി, ച്യാങ്, എന്നീ ഗോത്രക്കാർ ചൈനയിൽ പ്രാമാണ്യം അർഹിക്കുന്നു. ഗ്രാമപ്രധാനിയെ സഹായിക്കാൻ ഒരു നിർവാഹകസംഘം ഉണ്ട്. ഇവരാണ് കൃഷിക്കാർക്കു വേണ്ട ആനുകൂല്യങ്ങളും ഒത്താശകളും ചെയ്യുന്നത്. ധാന്യങ്ങൾ സംഭരിക്കുക, വളം വിതരണം ചെയ്യുക, ജലസേചനത്തിന് കർഷകനെ സഹായിക്കുക ഇതൊക്കെ ഗ്രാമസമിതിയുടെ ജോലിയാണ്. കർഷക ബാങ്കുകളിൽനിന്നും കുറഞ്ഞ പലിശയ്ക്കു പണംകൊടുത്ത് കൃഷിക്കാരനെ സഹായിക്കുവാനും ഈ ഭരണസമിതി ശ്രദ്ധിക്കുന്നു.

ചൈനയിലെ ഉയന്നതരം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഇംഗ്ലണ്ടിലോ അമേരിക്കയിലോ പോയി പരിശീലനം നേടിയവരാണ്. ചൈനയിലെ സർവകലാശാലകളിൽ പഠിച്ചിട്ടുള്ളവരും കുറവല്ല. എന്നാൽ ഗ്രാമഭരണം പറയത്തക്ക വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവരുടെ കൈയ്യിലല്ല. അതുകൊണ്ട് ചൈനയിലെ ഗ്രാമീണന് ആധുനികമായ ഭരണത്തിൻെറ നേട്ടങ്ങൾ ഒന്നും ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നു പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഉയന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ സമീപിക്കുവാനും ആവശ്യങ്ങൾക്കും അവകാശങ്ങൾക്കും വേണ്ടി നിവേദനം നടത്തുവാനും ഗ്രാമീണകർഷകർക്കു വഴിയില്ല.

ഗൃഹനാഥൻ മരിച്ചാൽ മൂത്തപുത്രൻ ഭരണാധികാരി ആകും. അംഗങ്ങൾതമ്മിൽ കുടുംബസ്വത്ത് വിഭജിച്ചെടുക്കുന്നപതിവും ചൈനയിൽ ഉണ്ട്. ഇതുകൊണ്ട് ചൈനയിലെ കർഷകകുടുംബങ്ങൾ പ്രായേണ അധഃപ്പതിക്കുന്നു. ദാരിദ്ര്യവും തൊഴിൽ ശൂന്യതയും ചൈനയിലെ തീരാവ്യാധിയാണ്. പണിതിരക്കി നാടുവിടുന്നവർ വളരെയുണ്ട്. ജന്മിമാരുടെ വസ്തുക്കൾ പാട്ടത്തിനു കൃഷി ചെയ്യുന്നവരും കുറവല്ല. ജന്മിഭോഗം കൂടുതലാണ്. അതുകൊണ്ട് ചൈനീസ് കർഷകർ പൊതുവേ നിർദ്ധനരായിരിക്കുന്നു.

ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുവാൻ ചൈനക്കാർ അങ്ങേഅററം ശ്രമിക്കുന്നു. പക്ഷെ അവരുടെ ഈ ശ്രമം ഫലപ്രാപ്തിയിൽ എത്തുന്നില്ല. "കടംവാങ്ങുന്ന വൻകടുവാക്കുട്ടിൽ തലഇടുന്നു" എന്നു് ചൈനയിൽ ഒരു ചൊല്ലുണ്ടു്. കടംവാങ്ങി കൃഷി ചെയ്യുന്നവർ അവിടെ ഒരിയ്ക്കലും ഉയരാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. പലിശയുടെ കൂടുതലും വിളവിൻെറ കുറവുമാണു് അതിനു കാരണം. നാല്പതുകോടി ജനങ്ങളും വളമില്ലാത്ത മണ്ണുമാണു് ചൈനയുടെ കുഴപ്പം. എങ്കിലും കഷ്ടപ്പെടാൻ കഴിവുള്ള കർഷകർ അവിടത്തെപ്പോലെ മറെറങ്ങുമില്ല. ചൈനയിലെ കർഷകൻ സദാ പ്രസന്നനാണു്. അതൃപ്തിയോ അസംഹൃതയോ അയാൾക്കില്ല. ആ നാട്ടിൽ അതു കാണാനുമില്ല. ജനായത്തഭരണം ചൈനയെ ഉയർത്തിയിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും അവിടം സമ്പൂർണ്ണമോ സ്വയം പര്യാപ്തമോ അല്ല. ഇതിനു് ഒരു പരിഹാരം കണ്ടെത്തുകയാണു് ഇന്നത്തെ അവരുടെ ചിന്ത.

N.H. Ebrahim.

൨. ജപ്പാനിലെ ജനങ്ങൾ

ജപ്പാനെപ്പററി കേൾക്കാത്തവരില്ല. നാലായിരത്തിൽപരം ദ്വീപുകൾ ചേർന്നതാണ് ജപ്പാൻ. ഏഷ്യയുടെ കിഴക്കാണ്. സമുദ്രതീരത്തുനിന്നും വളരെ അകലെഅല്ലാതെ തെക്കുവടക്കായിട്ടാണ് ജപ്പാൻ ദ്വീപുകൾ കിടക്കുന്നത്. ബ്രിട്ടീഷ് ദ്വീപുകൾ അത്ലാന്തിക്കിൽ എന്നപോലെ ജപ്പാൻ ദ്വീപുകൾ ശാന്തസമുദ്രത്തിൽ കിടക്കുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ദ്വീപുകൾ യൂറോപ്പിനോടു ചേർന്നു കിടക്കുന്നതു പോലെ ജപ്പാൻദ്വീപുകൾ ഏഷ്യയോടുചേർന്നു കിടക്കുന്നു.

ബ്രിട്ടീഷുകാർ പണ്ടുപണ്ടേ കപ്പൽയാത്രയിൽ പരിചയിച്ചവരാണ്. ജപ്പാൻകാർ അങ്ങനെ അല്ലാ. അവർ കപ്പൽയാത്ര തുടങ്ങിയിട്ട് കുറച്ചു കാലമേ ആയിട്ടുള്ളു. അതിനുമുൻപ് ആരും ജപ്പാനിൽനിന്നും കപ്പൽകയറി പോയിട്ടില്ല. ആരും അങ്ങോട്ടുചെല്ലാനും അവർ സമ്മതിച്ചിരുന്നില്ല. പുറമേയുള്ള പരിഷ്കാരവും വളർച്ചയും അറിയാതെ ജപ്പാൻ അങ്ങനെ കിടന്നുപോയി. 1853-ൽ കമാൻഡർ പെറി എന്നൊരു അമേരിക്കൻനാവികൻ ജപ്പാനിൽ എത്തി. ഒട്ടനവധി കപ്പലുകളുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടിയാണ് പെറിസായ്പു ചെന്നത്. അതുകൊണ്ട് ജപ്പാൻകാർ വഴക്കുണ്ടാക്കു

വാൻ ഒരുമ്പെട്ടില്ല. അമേരിക്കയുമായി ഒരു കച്ച വടക്കരാറിൽ ഏർപ്പെടണമെന്ന് പെറി ജപ്പാനി ലെ ഭരണാധിപന്മാരോടു പറഞ്ഞു. അതു് രണ്ടു കൂട്ടക്കും നല്ലതാണെന്ന് അദ്ദേഹം അവരെ മന സ്സിലാക്കി. ആറുമാസം കഴിഞ്ഞു വീണ്ടും വരുമെ ന്നുപറഞ്ഞിട്ട് കമാൻഡർസായ്പു പോയി. ജപ്പാൻകാർ ഇതിനെപ്പററി ആലോചിച്ചു. ആറു മാസം കഴിഞ്ഞു കമാൻഡർപെറി വീണ്ടുംവന്നു. ജപ്പാൻകാർ എതിരൊന്നും പറയാതെ ഉടമ്പടി യിൽ ഒപ്പിട്ടു. അങ്ങനെയാണ് ജപ്പാൻ ഇന്നത്തെ പരിഷ്കാരത്തിൻെറ പടിവാതലിൽ കാലു വച്ചതു്.

ജപ്പാൻകാർ ചൊടിയുള്ളവരാണ്. പാശ്ചാ ത്യർ വളരെക്കാലംകൊണ്ടു സമ്പാദിച്ച ശാസ്ത്രപ രിചയം ജപ്പാൻകാർ അൻപതുവർഷംകൊണ്ടു നേടി. വ്യവസായത്തിലും വാണിജ്യത്തിലും അവർ പെട്ടെന്ന് ഉയന്നു. ശില്പവിദ്യയിൽ ജപ്പാൻകാർ പേരെടുത്തവരാണ്. കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി പണമുണ്ടാക്കാൻ അവക്കുള്ള മിടുക്ക് ഒന്നുവേറെ തന്നെ.

ജപ്പാനിലെ കാലാവസ്ഥ കടുപ്പമാണ്. വേ നൽക്കാലത്തു് അസഹ്യമായ ചൂടാണ്. അന്ന് വേലക്കാർപോലും വിശറിഇല്ലാതെ നടക്കാറില്ല.

വിയർപ്പ് നീർ ചാലുപോലെ ശരീരത്തിൽക്കൂടി ഒഴുകും. തണുപ്പായാൽ വെളിയിൽ ഇറങ്ങാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. നല്ലകമ്പിളികൊണ്ടു് ചെവിപൊതിഞ്ഞു കെട്ടണം. അല്ലെങ്കിൽ ചെവിക്കുള്ളിൽ തണുപ്പു തുളച്ചുകയറും. ശ്രവണേന്ദ്രിയം പൊട്ടിപോകാൻ ഇത്രമതി.

ജൂൺ, ജൂലൈ, രണ്ടു മാസങ്ങൾ മഴതന്നെ. ആകാശം നീരാവിമൂടി പുക പോലിരിക്കും. ഒന്നും കണ്ടുകൂടാ. മഞ്ഞുകാലത്തു് മഞ്ഞുകട്ടകൾ പുരപ്പുറത്തും തറയിലും അടിഞ്ഞുകിടക്കും. എവിടെ നോക്കിയാലും കൈലാസംപോലെ വെളുപ്പുതന്നെ.

ഇതെല്ലാം സഹിക്കാം. ജപ്പാനിൽ ഒരുതരം ചുഴലിക്കാററുണ്ടു്. ടൈഫൂൺ എന്നാണു് ഇതിന്റെ പേരു്. മിക്ക ദിവസവും ടൈഫൂൺ ചുററി അടിക്കും. വീടുകൾ പമ്പരംപോലെ ആകാശത്തിൽക്കൂടി പറന്നു പോകും. മരമെല്ലാം ഒടിഞ്ഞുവീഴും. ആറുകളിൽ വെള്ളം പൊങ്ങും. ഭൂകമ്പം ഉണ്ടാകും. വീടുകൾക്കു് നിനച്ചിരിക്കാതെ തീ പിടിയ്ക്കും.

അഗ്നിവാതകങ്ങൾ ചുററിത്തിരിയും. ടൈഫൂൺചെയ്യുന്ന ഉപദ്രവമാണിതെല്ലാം. അങ്ങനെ ഉള്ള നാട്ടിൽ താമസിക്കാൻ നമുക്കു പേടിയാകും.

എന്നാൽ ജപ്പാൻകാക്കതു സാരമില്ല. അവർക്കതു പഴകിപ്പോയി.

ജപ്പാൻകാർ ഉറപ്പുള്ളവീട് കെട്ടാറില്ല. അതിനായി പണം ചിലവാക്കാൻ അവർ തയാറില്ല. മുറയ്ക്കു ചുഴലിക്കാറും തീ പിടിത്തവുമുള്ള നാട്ടിൽ നല്ലവീടു നന്നും തന്നെ. മുളയും ഭാരം കുറഞ്ഞ തടിയും കട്ടിക്കടലാസും കൊണ്ടാണ് വീടുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. നേരിയ പലകക്ഷണങ്ങളും കടലാസുംകൊണ്ടു് ഭിത്തികൾ ഉണ്ടാക്കും. ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ ഭിത്തികൾ മടക്കിവച്ചു് വലിയ മുറികൾ ഉണ്ടാക്കത്തക്ക വിധമാണ് ഭിത്തിയുടെ പണി. ജനലും മേൽക്കൂരയും കട്ടിക്കടലാസുതന്നെ. ജനാലയിലെ കതകു് കണ്ണാടിക്കടലാസുകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചതാണ്. അകത്തേക്കു വെളിച്ചം കടക്കും എന്നാൽ അതിൽക്കൂടി കാണുവാൻ സാധ്യമല്ല

ജപ്പാൻ വീടുകളിൽ കട്ടിലും കസാലയും ഇല്ല. തറയിൽ പായ് വിരിച്ചാണ് അവരുടെ ഉറക്കം. ചെരിപ്പിട്ടു് പായിൽ ചവിട്ടുന്നതു് ജപ്പാൻകാക്കു് ഇഷ്ടമില്ല. പുരുഷന്മാർ തടികൊണ്ടുള്ള മീതടി ഇടുന്നു. നമ്മുടെ മീതടിപോലെ അതിനും കുടയുണ്ടു്. തള്ളവിരലിനും പെരുവിരലിനും ഇടയിൽ കൂട ഇറുക്കിപ്പിടിച്ചാണ് അവർ മീതടി ഇട്ടു നട

ക്കുന്നതു്. ഭൎത്താവു പുറത്തുപോകുമ്പോൾ മീതടി നടയിൽ വച്ചിരിക്കും. മീതടിയിട്ടു് മഞ്ഞുകട്ട യിൽ തെന്നിത്തെന്നി കളിക്കാൻ ജപ്പാൻകാൎക്കു പ്രയാസമില്ല.

ജപ്പാൻകാൎക്കു് പൂക്കളിൽ വലിയ ഭ്രമമാണു്. പ്രധാനമുറിയിൽ പൂച്ചെണ്ടു വയ്ക്കാത്ത വീടില്ല. പട്ടുചരടിൽ തൂങ്ങുന്ന ഒരു പടവും എല്ലാ വീട്ടിലുമു ണ്ടു്. കാക്കിമോണോ എന്നാണു് ഈ പടത്തി ൻെറ പേരു്. വിലകൂടിയ സാധനങ്ങൾ സൂക്ഷി ക്കാൻ അല്പം അകലെ ഒരു ഉറപ്പുള്ള കെട്ടിടം കാണും. ഗൃഹനാഥനാണു് ഇതിൻെറ സൂക്ഷിപ്പു കാരൻ. മററാൎക്കും അതിൽ പ്രവേശനമില്ല. ടൈ ഫൂൺ ഉപദ്രവിക്കാതെയും തീ പിടിത്തം ഉണ്ടാ കാതെയും ഈ വീടു് ഓടുകൊണ്ടു് മേഞ്ഞിരിക്കും. എന്നാലും ഭൂകമ്പം ഈ വീടിനെയും നശിപ്പിക്കാ റുണ്ടു്. അഗ്നിബാധ ജപ്പാനിലെ നിത്യസംഭ വമാണു്. എവിടെ എങ്കിലും തീ പിടിച്ചാൽ കൂട്ടമണി മുഴങ്ങും. ഈ മണിയടി കേൾക്കാത്ത ദിവസമില്ല. വീട്ടിനകത്തു വലിയ തണുപ്പാണു്. പണമുള്ളവർ തീ കായാൻ അടുപ്പുകൾ കെട്ടിച്ചി രിക്കും. സാധാരണക്കാർ നെരിപ്പോടു് ഉപയോ ഗിച്ചു കൊള്ളും. അവർ വട്ടത്തിൽ ഇരുന്നു് തീ കായും.

ജപ്പാനിൽ സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും 'കിമോണോ' എന്നു പറയുന്ന കുപ്പായം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ വേഷം ജപ്പാൻകാർക്കു ചേർന്നതല്ല. കാൽ ചട്ടയും നീണ്ട കോട്ടും ബൂട്സും ധരിച്ചു് തറയിൽ ഇരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലല്ലോ. എങ്കിലും ഇന്നത്തെ പരിഷ്കാരികൾ പാശ്ചാത്യ വേഷം ധരിക്കാറുണ്ടു്. ഫാക്ററികളിലും ആഫീസുകളിലും പോകുന്ന ചെറുപ്പക്കാർ വീടുകളിൽ മാത്രമേ കിമോണോ ധരിക്കുന്നുള്ളു. വിവാഹിതരായ സ്ത്രീകൾ പ്രത്യേക നിറമുള്ള കിമോണോ ഉപയോഗിക്കണമെന്നാണു് ജപ്പാൻകാരുടെ നിർബന്ധം. അവർ തലമുടിയിൽ ഒരു തരം എണ്ണ പുരട്ടി കട്ടി പിടിപ്പിച്ചു് പ്രത്യേകരീതിയിൽ പിന്നിഇടുന്നു. വിവാഹിതരായ സ്ത്രീകളെ എപ്പോഴും തിരിച്ചറിയാൻ വേണ്ടിയാണു് ഈ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

ജപ്പാൻകാരുടെ ആഹാരം വളരെ വിശേഷമാണു്. ചൂടും തണുപ്പും അവർക്കു് ഇഷ്ടമല്ല. മധുരവും ചവർപ്പും അവർക്കു പഥ്യമല്ല. പ്രധാന ഭക്ഷണം ചോറുതന്നെ. പക്ഷെ അരിയൊന്നിച്ചു പയറും പച്ചക്കറിയുമെല്ലാം വേവിക്കും. അങ്ങനെ തായാറാക്കുന്ന ആഹാരം പാത്രങ്ങളിലാക്കി രണ്ടു കമ്പുകൊണ്ടു് തട്ടിത്തട്ടി വായിലിടും. കണ്ണിലോ

4164

മൂക്കിലോ അതു വീഴുമെന്നു ഭയമേണ്ട. ജപ്പാൻകാ ക്കു് ഈ ഭക്ഷണരീതി വളരെ പരിചയമാണു്. ചോറുകഴിഞ്ഞാൽ മീനാണു് പ്രധാന ഭക്ഷണം. നെല്ലിൽനിന്നും വാററിയെടുക്കുന്ന ഒരുതരം പാനി യമാണു കുടിക്കാൻ. ബീയറും ജപ്പാൻകാർക്കു് ഇഷ്ടമാണു്. ബീരു എന്നാണു് ബീയറിൻെറ പേരു്. ചായയും അവർക്കു രസമാണു്. പാലും പഞ്ചസാരയും ചേർക്കുകയില്ല എന്നുമാത്രം. കടുത്ത ചായ കഷായംപോലെ കുടിക്കുന്നതു് അവർക്കു് വലിയ സ്വാദാണു്.

കുട്ടികൾ അതിരാവിലെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോകും. വളരെ വൈകുന്നതുവരെ അവിടെ ഇരു ന്നു പഠിക്കും. നമ്മെപ്പോലെ നാലോ അഞ്ചോ മണിക്കൂറല്ലാ അവർ പഠിക്കുന്നതു്. എങ്കിലും കാ ര്യഗ്രഹണത്തിൽ നമ്മുടെ കുട്ടികളെക്കാൾ ജപ്പാൻ കുട്ടികൾ മിടുക്കുള്ളവരാണു്. കൂട്ടിവായന കുട്ടിക ളിൽ പലക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ലിപി അത്ര പ്ര യാസവും ബഹുലവും ആണു്. ജപ്പാൻലിപി ചൈ നീസ്ലിപി തന്നെ. ഉച്ചാരണം വ്യത്യാസമുണ്ടെ ന്നേ ഉള്ളു. അക്ഷരങ്ങൾ ഓരോസാധനങ്ങളുടെയും പടമാണു്. കാലാന്തരത്തിൽ ഈ പടങ്ങൾ വാലും തലയും മുറിച്ചു് പരിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പേനകൊ ണ്ടല്ല ജപ്പാൻകാർ എഴുതുന്നതു്. ബ്രഷ്? അതാ

ണവരുടെ തുലിക. ജപ്പാൻഭാഷയിൽ ഒരു വാക്കോ വാചകമോ കണ്ടാൽ നമുക്കു തോന്നും അതൊരു പടമാണെന്നു്. നമ്മെപ്പോലെ ഇടത്തുനിന്നും വലത്തോട്ടല്ലാ അവർ എഴുതുന്നതു്. കടലാസിൽ കുറുകെയുമല്ലാ അവർ എഴുതാറുള്ളതു്. വലത്തുനിന്നും ഇടത്തോട്ടു് താഴെതാഴെയായിട്ടാണു് ജപ്പാൻകാർ എഴുതുന്നതു്.

ജപ്പാനിലെ നഗരങ്ങൾ വളരെ വലുതാണു്. ടോക്കിയോതന്നെ ലോകത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ നഗരമാണു്. അറുപതുലക്ഷം ആളുകൾ അവിടെ താമസമുണ്ടു്. എല്ലാ പട്ടണങ്ങളിലും പൂന്തോട്ടങ്ങളും നടയ്ക്കാവുകളും കാണും. ഓരോ വീട്ടിനോടു ചേർന്നും നടയ്ക്കാവുകളും പൂന്തോട്ടങ്ങളുമുണ്ടു്. നഗരങ്ങളിലെ വീടുകൾ ഇവിടത്തെപ്പോലെ അടുത്തടുത്തതല്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ വീടുകൾപോലെ അകലെയായിട്ടാണു്. തെരുവുകൾ തന്നെയും കെട്ടിടങ്ങൾ വരിവരിയായി ചേർത്തു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല. ഇടവിട്ടിടവിട്ടാണു്. ഭൂകമ്പം ഉണ്ടായാൽ എല്ലാംകൂടി ഇടിഞ്ഞുവീഴുമെന്നാണു് അവരുടെ ഭയം. നഗരാതിർത്തി കഴിഞ്ഞാൽ നാട്ടിൻപുറങ്ങൾ വെറും ശൂന്യപ്രദേശങ്ങളാണു്. അനേകായിരം നാഴികദൂരത്തിൽ ആൾവാസമില്ലാതെ ഒഴിഞ്ഞു കിടക്കുകയാണു്.

ജപ്പാൻെറ മുക്കാൽ പംകും പർവതങ്ങളും പാറക്കെട്ടുകളുമാണ്. ഇവയുടെ ഇടയിൽ നെൽ കൃഷി ചെയ്യുന്ന പരന്ന ഭൂമി കാണാം. സമുദ്രതീര ത്തോടടുത്ത നിരന്ന ഭൂമിയിലും നെല്ലുകൃഷിചെയ്യു ന്നു. ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ ഭൂമി ഫലപ്രദമല്ല. എങ്കി ലും നൂതനരീതിയിലുള്ള സമ്പ്രദായംകൊണ്ടു് അവക്കാവശ്യമുള്ള നെല്ല് അവർ വിളയിക്കുന്നു. കൃഷിക്കാരെ സഹായിക്കുവാൻ ജപ്പാൻഗവണ്മെ ൻറ് ആധുനികമായ പല നടപടികളും കൈ കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രധാനകൃഷി നെല്ലുതന്നെ. എല്ലാ മാസത്തിലും നിലമൊരുക്കുന്നതും വിത്തുവിതയ്ക്കു ന്നതും കൊയ്യുന്നതും കാണാം. കുടുംബത്തിലുള്ള എല്ലാ അംഗങ്ങളും കർഷകവൃത്തിയിൽ പങ്കെ ടുക്കും. കുട്ടികളെ മുതുകിൽകെട്ടി ഇട്ടുകൊണ്ടു പാ ടത്തു പണിഎടുക്കുന്ന കർഷകസ്ത്രീകളെ ആയിര ക്കണക്കിനു് അവിടെക്കാണാം. ഏററവും പ്രായം കൂടിയ സ്ത്രീകൾ പോലും കളയെടുക്കുകയും വളം ചേർക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് ജപ്പാനിൽ പതിവാണ്. കൊച്ചുകുട്ടികൾ തുള്ളിചാടി ചൊടിയായി വയ ലിൽ വേല ചെയ്യുന്നു. കൃഷി ജപ്പാനിലെ ഗ്രാമീ ണർക്കു് രസം പിടിച്ച ഒരു ജോലിയാണ്.

നഗരത്തിലും നാട്ടിൻപുറത്തും താമസിക്കുന്ന വരെ ഒററ നോട്ടത്തിൽ തിരിച്ചറിയാം. അവരുടെ

ആചാരത്തിനും ആഡംബരത്തിനും ഒരു ചേർച്ചയു മില്ല. നഗരവാസി ഉദ്യോഗസ്ഥനോ കച്ചവടക്കാര നോ ആയിരിക്കും. ഗ്രാമീണൻ തനി കർഷകൻ തന്നെ എന്നുവച്ചാൽ ഈ യുഗത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന വനാണോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. അത്ര അന്തര മുണ്ട് നഗരവാസിയും നാട്ടിൻപുറത്തുകാരനും തമ്മിൽ.

നെൽകൃഷിപോലെ മീൻപിടിത്തവും ജപ്പാ നിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട തൊഴിൽതന്നെ. സമുദ്ര ത്തിൽ തത്തിക്കളിക്കുന്ന ആയിരമായിരം മീൻവ ള്ളങ്ങൾ ജപ്പാൻദ്വീപിനു ചുററും എപ്പോഴും കാണാം. നീലക്കുപ്പായം ധരിച്ച മുക്കുവന്മാർ വലയിട്ടും വള്ളംതുഴഞ്ഞും ചുറുചുറുക്കോടെ മീൻ പിടിക്കുന്നതു കാണാൻ വളരെ കൗതുകമാണ്. വ്യവസായകേന്ദ്രങ്ങൾ ജപ്പാനിൽ ഒട്ടൊന്നുമല്ലാ. കഴിഞ്ഞ പത്തറുപതു വർഷത്തിനകം ജപ്പാൻ കാർ വലിയ വ്യവസായികളായി മാറിയിട്ടുണ്ട്. നൂൽനൂൽപ്പ്, മുണ്ടുനെയ്ത്ത്, ഇരുമ്പുപണി, കപ്പൽനിർമ്മാണം, വിമാനനിർമ്മാണം, മോട്ടാർ നിർമ്മാണം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വ്യവസായങ്ങൾക്കു അനവധി യന്ത്രശാലകൾ ജപ്പാനിൽ ഉണ്ട്. അവിടെ ജോലിക്കായി തടിച്ചുകൂടുന്ന ജനങ്ങൾക്കു

കണക്കില്ല. ഓരോന്നിലും വളരെ എളുപ്പം പ്രായോഗികപരിജ്ഞാനം നേടണമെന്നുള്ളതാണ് ജപ്പാൻകാരുടെ നിർബന്ധം. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ നാലഞ്ചുവർഷം കൊണ്ടു പഠിക്കുന്ന കാര്യം ജപ്പാനിൽ ഒരു വർഷംകൊണ്ടു പഠിച്ചുതീരണമെന്നാണ് അവരുടെ ഒവെയ്പ്.

വ്യവസായശാലകൾക്കു ചുററും ആളുകൾ ഞെരുങ്ങി താമസിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് പകർച്ച വ്യാധികൾ ജപ്പാനിലെ വ്യവസായകേന്ദ്രങ്ങളെ ഒഴിയാതെ ഉപദ്രവിക്കുന്നുണ്ടു്. ക്ഷയരോഗം ജപ്പാനിൽ സാധാരണയാണ്.

ശില്പവിദ്യയിൽ ജപ്പാൻകാർ അതിസമർത്ഥരാണ്. കുടുംബപാരമ്പര്യം അനുസരിച്ചു് ആശാരിപ്പണിയിലും കൊല്ലപ്പണിയിലും കീർത്തികേട്ടവർ ആ നാട്ടിൽ അധികമുണ്ടു്. കരകൗശലങ്ങൾക്കു പേരെടുത്ത പ്രദേശങ്ങളും ജപ്പാനിൽ കുറവല്ല. യന്ത്രങ്ങളുടെ വരവോടുകൂടി ശില്പതന്ത്രം ജപ്പാനിൽ മന്ദീഭവിച്ചിരിക്കയാണ്.

കുടുംബങ്ങൾക്കും വംശങ്ങൾക്കും പരമ്പരാസിദ്ധമായ പ്രാമാണ്യം ആ ദിക്കിൽ കാണാം. മററു പ്രമാണികളും ഗ്രാമപ്രധാനികളും മിക്ക

വാരം പഴയ കുടുംബക്കാർ തന്നെ. സമർത്ഥന്മാരായ ആളുകളെ ജനപ്രതിനിധികളായി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ജപ്പാൻെറ ഉൾനാടുകളിൽ നടപ്പായിട്ടില്ല. മക്കത്തായമാണ് ജപ്പാൻെറ ദായക്രമം. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ അന്യോന്യം പരിചയപ്പെട്ടല്ലാ വിവാഹം നടക്കുന്നതു്, രക്ഷിതാക്കൾ പരസ്പരം ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതിന് ഒരു മധ്യസ്ഥൻ കൂടിയേ തീരു കൊള്ളാവുന്ന കുടുംബത്തിൽനിന്നും സ്വത്തും സ്വഭാവശുദ്ധിയും ലാവണ്യവുമുള്ള യുവതികളെ തിരഞ്ഞുപിടിക്കുവാൻ മദ്ധ്യസ്ഥനുള്ള ബദ്ധപ്പാടു ചെറുതല്ല. വധൂവരന്മാരുടെ രക്ഷകർത്താക്കൾ യോജിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ വിവാഹം നടത്തുന്നു. വിവാഹദിവസം വധു വെള്ളവസ്ത്രമേ ധരിക്കാവു. വെള്ളവസ്ത്രം വ്യസനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വധുവിന് അന്നു വലിയ ദുഃഖമാണ്. അവൾ അന്നു ചത്തുപോകുന്നു എന്നാണു വീട്ടുകാർ വിശ്വസിക്കുന്നതു്. വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ അവൾക്കു വീട്ടിൽ യാതൊരു കാര്യവുമില്ല. അതാണ് വധു മരിക്കുന്നതായി കണക്കാക്കി വെള്ളമുണ്ടുടുപ്പിച്ചു പറഞ്ഞയക്കുന്നതു്. അവളാകട്ടെ കരഞ്ഞും വിളിച്ചുമാണ് വീടുവിടുന്നതു്. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരം വന്നതോടുകൂടി ഈ രീതിക്ക് അല്പമൊക്കെ മാററം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ ജപ്പാനിൽക്കൂടുതലാണ്. പുതുവത്സരം നാടാകെ ആഘോഷിക്കുന്നു. അന്ന് എല്ലാവീടും അലങ്കരിക്കും. എത്രമാത്രം മോടിപിടിപ്പിക്കാമോ അത്രയും അന്തസ്സെന്നാണ് അവരുടെ വിചാരം. അന്ന് എല്ലാവരും വിശേഷവസ്ത്രം ധരിച്ച് വിനോദങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കും. വിരുന്നുസൽക്കാരങ്ങളും പാട്ടും കളിയും അന്നു കൂട്ടമേളം തന്നെ. കുട്ടികളുടെ ഉത്സാഹം പറയാനില്ല. ഓണത്തിന് ഈ നാട്ടിലെ കുട്ടികൾക്ക് എത്ര സന്തോഷമാണ്! ജപ്പാനിലെ കുട്ടികൾക്ക് പുതുവൽസരദിനവും അത്രമാത്രം സന്തോഷമാണ്.

പൂക്കാലം ജപ്പാനിൽ വലിയ പ്രധാനമാണ്. അന്ന് ആ നാട്ടിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം വസന്തോത്സവം കൊണ്ടാടും. മാർച്ചുമാസത്തിലാണ് ഈ ഉത്സവം ആഘോഷിക്കുന്നത്. മാർച്ചുമാസം ആകുമ്പോൾ ചെടികളും ലതകളും വൃക്ഷങ്ങളും എല്ലാം നിരന്നു മൊട്ടിടും. വെള്ളയും, ചുവപ്പും, ഊതയും മഞ്ഞയും, നീലവും നിറമുള്ള പുഷ്പങ്ങൾ പച്ചിലകളോടുചേർന്ന് മനോഹരമായി കാണും. പൂന്തോട്ടങ്ങളും നടയ്ക്കാവുകളും സൗരഭ്യംകൊണ്ടു നിറയും. ഈ സമയം ജപ്പാൻനിവാസികൾ ആഹ്ലാദംകൊണ്ടു മതിമറക്കും. അവർ കൂട്ടംകൂടി പൂക്കൾകണ്ടു രസിക്കും. പൂക്കലകൾ ഒടിച്ചു മണത്തും തോട്ടങ്ങ

ളിൽ വട്ടമിട്ടിരിക്കും. മാർച്ചുമാസം മൂന്നാംതീയതിയാണ് വസന്തോത്സവത്തിലെ പ്രധാന ദിവസം. അന്ന് എല്ലാവീട്ടിലും വിശേഷംതന്നെ. വീടെല്ലാം വൃത്തിയാക്കി അലങ്കരിക്കും. ചക്രവർത്തിമാരുടെയും ചക്രവർത്തിനിമാരുടെയും അന്തേവാസികളുടെയും ചെറിയ പ്രതിമകൾ ഉണ്ടാക്കി എല്ലാ വീട്ടിലും നിരത്തിവയ്ക്കും. കാണാൻ കൗതുകമുള്ള ഈ പാവകൾ പട്ടുമെത്തയിൽ കിടക്കുകയും സിംഹാസനങ്ങളിൽ ഞെളിഞ്ഞിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ പാവകളെ എടുത്തുകൊണ്ടു് ഓടിക്കളയാൻ കുട്ടികൾക്കു തോന്നാറുണ്ടു്. എന്നാൽ അവിടത്തെ കുട്ടികൾ അതു ചെയ്യാറില്ല അവർക്കറിയാം ആ പാവകളൊന്നും കളിക്കാനുള്ളതല്ലാ കാഴ്ചത്തിനുള്ളതാണെന്നു്. ചില വീട്ടുകാർ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു് പ്രത്യേകം പാവകളെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കും. അവർ വ്യസനിക്കരുതല്ലൊ. ഈ പ്രതിമപ്രദർശനം പെൺകുട്ടികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു നടത്തുന്ന ഒരു പഴയ ചടങ്ങാണ്. ആൺകുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി വേറെദിവസമുണ്ടു്. അന്ന് മറെറാരു തരത്തിലാണ് ആഘോഷം നടത്താറുള്ളതു്. ഇതു മേയ്മാസത്തിലാണ്. മേയിലെ അഞ്ചാംദിവസം അന്നാണ് ആൺകുട്ടികളുടെ ഉത്സവം. അന്നും എല്ലാവരും മോടിയായി വസ്ത്രംധരിക്കും. അന്ന് കമനീയങ്ങളായ കടലാ

സുമത്സ്യങ്ങൾ പുരപ്പുറത്തുനിന്നും നാലുപാടും പറക്കുന്നതു കാണാം. ആയുധം ധരിച്ച പാവകൾ പടയാളികളുടെ വേഷംകെട്ടി മത്സ്യത്തിനുള്ളിൽ ഇരിപ്പുണ്ടാകും. മിഠായിയും കളിക്കോപ്പുകളും വച്ചിരിക്കും. പറന്നുവരുന്ന മത്സ്യത്തെ ചാടിപ്പിടിക്കാൻ ബാലന്മാർ തിങ്ങിക്കൂടും. അവരുടെ ബഹളം ചെറുതൊന്നുമല്ല. ഊർജ്ജസ്വലതയുള്ള ചെറുപ്പക്കാരായി തീരാൻ കുട്ടികളിൽ അഭിലാഷം ജനിപ്പിക്കാനാണിതു്.

ചെറുപുഷ്പങ്ങൾ കൂട്ടമായി വിലസുന്ന സമയം ജപ്പാനിൽ വളരെ ഉത്സാഹമാണു്. പകലും രാത്രിയിൽ വളരെനേരവും അന്നു ജപ്പാൻകാർ മരച്ചുവടുകളിലും ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിലെ പൂന്തോട്ടങ്ങളിലും കഴിച്ചുകൂട്ടും. പലഹാരങ്ങൾ ഒന്നിച്ചിരുന്നു് ഭക്ഷിക്കുക, വിശേഷപ്പെട്ട പാനീയങ്ങൾ അന്യോന്യം പകർന്നുകൊടുക്കുക എന്നിങ്ങനെ അവരന്നു് സൗഹാർദ്ദപൂർവ്വം സമയം പോക്കും. വൃദ്ധന്മാരും കുട്ടികളും എല്ലാം അന്നു അവിടവിടെ ഒത്തുകൂടി വസന്തോത്സവം ആഘോഷിക്കും.

ജപ്പാനിൽ പൂന്തോട്ടങ്ങൾ വളരെയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞല്ലൊ. എല്ലാതോട്ടങ്ങളിലും 'ക്രിസന്തമം'

എന്ന ചെടി ധാരാളം വച്ചുപിടിപ്പിച്ചിരിക്കും. തോട്ടം സൂക്ഷിപ്പുകാർ അതു വെട്ടി പല രൂപങ്ങളായി നിരത്തും. ആന, കുതിര, പക്ഷി എന്നിങ്ങനെ പല ക്രിസന്തമം രൂപങ്ങളുമുണ്ടു്. എന്നാൽ പുരാണപുരുഷന്മാരുടെ ആകൃതിയിൽ ക്രിസന്തമം വെട്ടിനിരത്തുവാനാണു് എല്ലാവരും യത്നിക്കുന്നതു്. ക്രിസന്തമം കൊണ്ടു് ബുദ്ധവിഗ്രഹം ഉണ്ടാക്കുക അവിടെ ഒരു പതിവാണു്. ഏതുതോട്ടത്തിലാണു് ബുദ്ധവിഗ്രഹം ഭംഗിയായി വെട്ടി ഉണ്ടാക്കിയതെന്നറിയാൻ ആളുകൾ തിങ്ങിഞെരുങ്ങി ഓടിത്തുടങ്ങും. ഇതെല്ലാം ജപ്പാൻകാരുടെ വസന്തോത്സവ പരിപാടിയാണു്.

ജൂലൈമാസത്തിൽ മറെറാരു വിശേഷമുണ്ടു്. പരേതരുടെ ആത്മാക്കളെ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തി പൂജിച്ചു പറഞ്ഞയയ്ക്കുന്ന പതിവു്. മരിച്ചവർ പരലോകത്തു കഴിയുന്നു എന്നാണു് ജപ്പാനിലെ വിശ്വാസം. ജൂലൈ മാസത്തിലാണു് അവർ ബന്ധുമിത്രാദികളെ കാണാൻ വരുന്നതു്. അന്നു് വീട്ടിനോടടുത്തുള്ള പിതൃഗൃഹങ്ങളും ശ്മശാനങ്ങളും അലങ്കരിക്കും. പിതൃക്കൾ വിശ്രമിക്കുന്ന ഉപഗൃഹങ്ങളാണു് പിതൃഗൃഹങ്ങൾ. മിക്കവീട്ടിനോടനുബന്ധിച്ചും അത്തരം ഉപവേശ്മങ്ങൾ കാണും.

വിശിഷ്ടഭക്ഷ്യങ്ങൾ തയാറാക്കി ഉപഗ്രഹങ്ങളിലും ശ്മശാനത്തിലും വിളമ്പും. രാത്രിയായാൽ ചെറിയ കളിവള്ളങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി അതിൽ നിറയെ പലഹാരങ്ങൾവച്ച് വിളക്കുംകൊളുത്തി നദിയിലൊ കായലിലോ വിടും. ഇങ്ങനെയാണ് ബന്ധുക്കളെയും സ്വന്തക്കാരെയും കാണാൻവന്ന പൂർവികന്മാരെ വീണ്ടും അവരുടെ സ്ഥിരവാസസ്ഥലത്തേക്കു പറഞ്ഞയയ്ക്കുന്നതു്. വിളക്കു വെളിച്ചത്തിനും പലഹാരം വഴിച്ചെലവിനും ആണെന്ന് ഊഹിക്കാമല്ലൊ. ഇതു് ജപ്പാനിൽ മുടങ്ങാതെ നടത്താറുള്ള ഒരു സാമുദായിക ചടങ്ങാണ്"

തീർത്ഥാടനം ജപ്പാൻകാർ വലിയ പുണ്യമായിക്കരുതുന്നു. ആണ്ടുതോറും തീർത്ഥാടനത്തിനു പോകുന്ന ആളുകൾക്കു കണക്കില്ല. വയസുചെന്ന ഭക്തന്മാരും ചെറുപ്പക്കാരായ ഉത്സാഹശാലികളും തീർത്ഥാടനത്തിൽ പങ്കെടുക്കും. ചെറുപ്പക്കാരും അവ് ഭക്തവേഷത്തിലേ സഞ്ചരിക്കൂ. വെള്ളനിറത്തിലുള്ള 'കിമോണോ' മാത്രമേ തീർത്ഥാടകർ ധരിയ്ക്കുന്നുള്ളു. വയ്ക്കോൽതൊപ്പിയും പുൽപായ് കൊണ്ടുള്ള മഴക്കോട്ടും ധരിച്ച് വടിയും ഊന്നിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടാണ് പർവതങ്ങളിലുള്ള പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിലേക്കു പോകുന്നതു്. ഒരു പുണ്യസ്ഥല

മെങ്കിലുമില്ലാത്ത പർവതം ജപ്പാനിലില്ല. 'ഫൂജാ' പർവതമാണ് ഏററവും വലിയ പുണ്യസ്ഥലം. ജീവിതത്തിൽ ഒരിയ്ക്കലെങ്കിലും 'ഫൂജാ'യിൽ പോകാത്തവൻ പാപിത്തന്നെ. ഫൂജായുടെ ആകൃതിതന്നെ രമണീയമാണ്. അതാണ് ആ പർവതം വലിയ പുണ്യസങ്കേതമായതു്. തീർത്ഥാടകർ തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ തീർത്ഥസ്ഥലങ്ങളിലെ പ്രസാദം കൊണ്ടു വരുന്നു. അതു കിട്ടിയേതീരൂ എന്നു് തീർത്ഥാടകന്റെ വീട്ടുകാർക്കും വേലക്കാർക്കും നിർബന്ധമാണ്. മധുരസാധനങ്ങളും പുഷ്പങ്ങളുമാണ് പ്രസാദം.

അന്യോന്യം സംഭാവന നൽകുന്നതു് ജപ്പാനിലെ ഒരു ചടങ്ങാണ്. അവിടെയും പൂക്കൾക്കാണു പ്രാധാന്യം. നല്ല പൂക്കൂടകളിൽ നിറയെ അടുക്കിവച്ച ചെറിയ പുഷ്പങ്ങളും ഇടയ്ക്കിടെ മററു പൂക്കളും ഒരു വിശേഷ സമ്മാനമാണ്. ചെറിയ പൂമരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി അതിൽ പുഷ്പങ്ങൾ ചേർത്തു വച്ചുകെട്ടി 'ജണ്ടു' പോലെ കൊടുക്കുന്നതും വലിയ സമ്മാനം തന്നെ. പണവും പാരിതോഷികമായി കൊടുക്കാറുണ്ട്. നാണയങ്ങളോ കറൻസിനോട്ടുകളോ ആണെങ്കിൽ വിചിത്ര വേല ചെയ്ത കടലാസ് കൂടുകളിൽ അടച്ചിരിക്കണം. ഫുജിയുടെ രൂപം, പക്ഷികൾ, ലതകൾ ഇങ്ങനെ

അഴകായി ചിത്രങ്ങൾ വരച്ച കവറുകൾ വില്പന യ്ക്കു വച്ചിട്ടുണ്ട്. പുതുവത്സരം, വിവാഹം മുതലായ ദിവസങ്ങളിൽ സമ്മാനങ്ങളുടെ ബഹളംതന്നെ.

ജപ്പാനിൽ തെരുവുതോറും പൂക്കച്ചവടക്കാർ നിരന്നിരിക്കുന്നതു കാണാം. ഏററവും പാവപ്പെട്ട വർ താമസിക്കുന്ന തെരുവിലും പൂക്കച്ചവടക്കാർ ഉണ്ട്. പൂക്കൾ അടുക്കി വയ്ക്കുവാൻ പെൺകുട്ടി കളെ പ്രത്യേകം പഠിപ്പിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസവേ ളയിൽ ഇതു ശീലിക്കാത്തതു കുറവാണ്. പണക്കാ രുടെ വീടുകളിൽ പൂവയ്ക്കാൻ പ്രത്യേകം ആളിനെ ത്തന്നെ നിയമിക്കാറുണ്ട്. വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ കൃത്യസമയത്തിന് എത്തി പൂവയ്ക്കേണ്ടതു് അവ രുടെ കടമയാണ്. ഏററവും ഭംഗിയായി പൂവ യ്ക്കുന്നവർക്ക് സമ്മാനം നിശ്ചയിക്കുന്ന പതിവും ജപ്പാനിൽ ഉണ്ട്. ജപ്പാൻകാർ യുദ്ധത്തിൽ നിപു ണരാണ്. പടയാളിയെ എല്ലാവരും ബഹുമാനി ക്കുന്നു. അയാൾക്ക് സമുദായത്തിൽ ഉന്നതസ്ഥാ നമുണ്ട്. ഇസ്തിയും ദ്വന്ദയുദ്ധവും അവിടുത്തെ ദേശീയ വിനോദമാണ്. ഇങ്ങനെ വിനോദത്തിൽ പങ്കെടുത്തു് വാശിയേറിയ യുദ്ധം ചെയ്തു ചിലർ മരിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. ഫുട്ബാൾ, ക്രിക്കററ് മുത ലായ കളികളും ഇപ്പോൾ ജപ്പാനിൽ പ്രചാര ത്തിലിരിക്കുന്നു.

നാടകശാലകളും നാടകങ്ങളും ജപ്പാനിലുണ്ടു്. നാടകങ്ങൾ വളരെ നീണ്ടതാണു്. ഉച്ചതിരിഞ്ഞു തുടങ്ങി അർദ്ധരാത്രിവരെ നാടകം നീണ്ടുനിൽക്കും. അത്താഴമുണ്ണാൻ നാടകത്തിനിടയ്ക്കു് സമയം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

പടിഞ്ഞാറൻ നാട്ടുകാരുമായുള്ള ബന്ധമാണു് ജപ്പാനെ ഉയർത്തിയതു്. അവർ ജർമ്മനിയിലും മററും ചെന്നു് യുദ്ധമുറകൾ അഭ്യസിച്ചു. നൂതനങ്ങളായ യുദ്ധോപകരണങ്ങളും യന്ത്രങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാൻ ഇന്നു് ജപ്പാനു കഴിയും. കൃഷിയിലും കച്ചവടത്തിലും വ്യവസായത്തിലും അതിവേഗമാണു് ജപ്പാൻ ഉയർന്നതു്. കഴിഞ്ഞ അൻപതുവർഷത്തിനകം ജപ്പാൻകാർ നാലുമഹായുദ്ധങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ചൈനയോടും, റഷ്യയോടും, ജർമ്മനിയോടും അവസാനം ഐക്യരാഷ്ട്രങ്ങളോടും അവർ യുദ്ധംചെയ്തു. അവസാനയുദ്ധത്തിൽ ആദ്യമെല്ലാം ജപ്പാനു നേട്ടമായിരുന്നു. എന്നാൽ അമേരിക്കയുടെ ആററംബാബ് ജപ്പാനെ തകർത്തു. അൻപതുവർഷത്തെ നേട്ടം അവർക്കു് ഒന്നോടെ നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇന്നു് ജപ്പാൻ പരാധീനമായ ഒരു രാഷ്ട്രമാണു്.

ജ്ഞാനി ഗ്രന്ഥ

൩. ബർമ്മായും മലയായും

ബർമ്മാ നമ്മുടെ അയൽരാജ്യമാണ്. ബംഗാളിനും ആസാമിനും കിഴക്ക് ചൈനയ്ക്കു തെക്ക് കടലിൽ കൂടിയല്ലാതെ ബമ്മായിൽ കടക്കാൻ നിർവാഹമില്ല. ഭയങ്കരമായ വനമാണ് ബാക്കി എല്ലാ ഭാഗവും. അതുകൊണ്ടു് അയൽരാജ്യക്കാർ ബർമ്മായെ അങ്ങനെ ആക്രമിക്കാറില്ല. പക്ഷെ ബർമ്മായിൽ തന്നെയുണ്ടു് ബമ്മയുടെ ശത്രുക്കൾ. 'കരെൻ' എന്നു പറയുന്ന മല വർഗ്ഗക്കാർ. അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ അവർ കൂട്ടത്തോടെ ഉൾനാട്ടിലേക്കിറങ്ങും. കണ്ണിൽ കണ്ടതും കൈയിൽ കിട്ടിയതും എടുത്തുകൊണ്ടു് അവർ കടക്കും. ഈ ഏററു മുട്ടലിൽ, പലപ്പോഴും ബർമ്മായിലെ ഗ്രാമീണക്കു് വലിയ നാശങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

ബമ്മായിൽ പട്ടണങ്ങൾ കുറവാണ്. റംഗ്രൺ ആണ് ഏററവും വലിയ പട്ടണം. ബർമ്മായുടെ തലസ്ഥാനവും അതുതന്നെ. ഇരാവതിനദിയുടെ പതന സ്ഥലത്താണ് റംഗ്രൺ. അവിടെ വലിയ കെട്ടിടങ്ങളും വീതിയുള്ള തെരുവുകളുമുണ്ടു്. വ്യവസായശാലകൾ വളരെയുണ്ടു്. ഒരു നല്ല തുറമുഖവും റംഗ്രണിൽ ഉണ്ടു്. പട്ടണങ്ങളിൽ പത്തു ശതമാനം ആളുകളേ താമസമുള്ളു. അധികംപേരും

നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലാണ്. ബർമ്മായിലെ നാട്ടിൻ പുറങ്ങൾ നല്ല കൃഷി സ്ഥലങ്ങളാണ്. നീണ്ടു പരന്ന പാടങ്ങൾ അവിടെ വേണ്ടുവോളമുണ്ട്. അതു കൊണ്ടു് ബർമ്മായിൽ പ്രധാനം നെൽകൃഷിയാണ്.

ബമ്മായിൽ തടി ധാരാളം കിട്ടും. മുള സമൃദ്ധിയായി ഉണ്ടാകും. അതിനാൽ തടിയും മുളയും കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ വീടുകളാണ് നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ ഉള്ളതു്. പട്ടണങ്ങളിൽ മാത്രമേ പരിഷ്കൃത രീതിയിലുള്ള നല്ല വീടുകളുള്ളു. നാട്ടിൻ പുറങ്ങളിലുള്ള വീടുകൾ ചെറുതെങ്കിലും അവ വളരെ വൃത്തിയുള്ളവയാണ്. പരിസരങ്ങൾ ശുചിയായി സൂക്ഷിക്കുവാൻ ബർമ്മാക്കാർ എപ്പോഴും ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. തെങ്ങിൻെറ ഓലയും പനയോലയുമാണ് മേയാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്.

ബർമ്മാക്കാർ നമ്മെപ്പോലെ ചോറുതന്നെയാണ് ഉണ്ണുന്നതു്. അരി കൊണ്ടുള്ള പലഹാരങ്ങളും അവർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. ചോറു കഴിഞ്ഞാൽ മീനാണ് ബർമ്മാക്കാരുടെ പ്രധാന ഭക്ഷണം. കടലിൽനിന്നും ആറുകളിൽനിന്നും അവർ മത്സ്യം പിടിക്കുന്നു.

ബർമ്മക്കാരുടെ മതവിശ്വാസം ഉറച്ചതാണ്. ബുദ്ധമതമാണ് പ്രധാനം. ഇത്ര ഏറെമതസ്ഥാപനങ്ങളുള്ള രാജ്യം ലോകത്തു് ഒരിടത്തും വേറെ കാണുകയില്ല. എല്ലാ ഗ്രാമത്തിലും ഒട്ടുവളരെ ബുദ്ധവിഹാരങ്ങൾ കാണാം. വിഹാരത്തോടു ചേർന്ന് 'പെഗോഡ' എന്നു പറയുന്ന സ്തൂപക്ഷേത്രങ്ങളുണ്ട്. വൃത്താകൃതിയിൽ തൂണുപോലെയാണ് പെഗോഡകൾ കെട്ടിയിട്ടുള്ളതു്. മേൽപ്പോട്ടു പോകുന്തോറും വണ്ണം കുറഞ്ഞു ഒരു ബിന്ദുവിൽ ചെന്നവസാനിക്കുകയാണ് പെഗോഡ. ഇതിനുള്ളിൽ ബുദ്ധദേവന്റെ വൻതരം പ്രതിമകൾ പലതും കാണാം. സിദ്ധാർത്ഥന്റെ ശൈശവം, അച്ഛനമ്മമാർ, യശോധരാദേവി, സിദ്ധാർത്ഥന്റെ തപസ്സ്, എന്നിങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ ചരിത്രം തന്നെ വിഗ്രഹങ്ങൾ മൂലം കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭഗവാൻ തഥാഗതൻ കിടക്കുന്നതു്, ധ്യാനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതു്, മതപ്രഭാഷണം നടത്തുന്നതു്, എല്ലാം നമുക്കവിടെ കാണാം.

മതസ്ഥാപനങ്ങളോടു ചേർന്ന് മിക്കവാറും ഓരോ ആൺപള്ളിക്കൂടമുണ്ട്. കുഞ്ഞുങ്ങൾ പഠിക്കുന്ന കിൻററർ ഗാർടൻസ്കൂൾ മുതൽ സർവ്വകലാശാലവരെ ഇപ്പോൾ ബർമ്മായിൽ ഉണ്ട്.

നെല്ല്, പുകയില, പഞ്ഞി, പയറുവർഗ്ഗങ്ങൾ, ഇവയാണ് ബർമ്മായിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഉത്പന്നങ്ങൾ. ബർമ്മായിൽ നിന്നും നെല്ല് ധാരാളമായി കയററുമതി ചെയ്യുന്നു. റംഗ്രൺ തുറമുഖത്തു് നെല്ല് കയററുന്ന ആവിക്കപ്പലുകളും പാക്കപ്പലുകളും തിരക്കേറിയ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കാണാം. റബ്ബർ, തേക്കുതടി, മണ്ണെണ്ണ, ഉപ്പ് ഇവയും ബർമ്മായിൽ ധാരാളം ഉണ്ടാകുന്നു. വനങ്ങളിൽ വളരുന്ന തേക്കുവെട്ടി സങ്കേതങ്ങളിൽ വയ്ക്കുന്നതും നദീമാർഗ്ഗം ഡിപ്പോകളിലേക്കയയ്ക്കുന്നതും അവിടത്തെ വൻതരം വ്യവസായമാണ്. യന്ത്രശാലകളിൽ തടിഅറുപ്പ് തകൃതിയായി നടക്കുന്നു. കാലത്തു മുതൽ വൈകുന്നതുവരെ തടി ഡിപ്പോകളിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന ആനയും ആനക്കാരും അനേകായിരമാണ്. റബ്ബർ തോട്ടങ്ങളും പുകയിലത്തോട്ടങ്ങളും ബർമ്മായിൽ ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും തേക്കു തോട്ടങ്ങളിലെ ബഹളംപിടിച്ച പണി അവിടെ കാണാൻ സാധ്യമല്ല. തടി ഡിപ്പോകളിലെ ജോലിക്കാരും പാപ്പാന്മാരും പ്രായേണ കരെൻ ജാതിക്കാരാണ്. മുഷിഞ്ഞു പണി എടുക്കാൻ ഇവർക്കുള്ള മിടുക്കൊന്നു വേറെതന്നെ. ദിവസംപ്രതി ജോലി അന്വേഷിച്ച് ഡിപ്പോകളിലും തടിവെട്ടുന്ന സങ്കേതങ്ങളിലും വന്നെത്തുന്നവർ

കുറവല്ല. താമസത്തിനുള്ള എല്ലാ സജ്ജീകരണങ്ങളും സംഭരിച്ചു കൊണ്ടാണു് കരെൻ ജാതിക്കാർ തൊഴിൽ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ എത്തുന്നതു്. വന്നാൽ ഉടൻ കാട്ടുകമ്പുകൾ വെട്ടിച്ചേർത്തു് അവർ വീടു കെട്ടുകയായി. തൊഴിൽ സങ്കേതത്തിൽ ചെന്നാൽ ആളിൻെറ മിടുക്കും പ്രായവുമനുസരിച്ചു് ആനക്കാരനായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കാം. തടി പിടിക്കുന്ന തള്ളആന ഒന്നിച്ചു് കളിച്ചു് നടക്കുന്ന കുട്ടി ആനകൾ പലതുണ്ടു്. പണിയിൽ പരിശീലനം ആരംഭിക്കുന്നവർ കുട്ടിആനകളെ മേയ്ക്കുന്നു. പതിനേഴുവയസ്സു തികയാതെ ആനയെക്കൊണ്ടു് വൻതരം തടികൾ വലിപ്പിക്കയില്ല. ആനയും ആനക്കാരനും പെൻഷൻ പററുന്നതു് ഒരേ സമയത്താണു്. അതുവരെ ആനയും പാപ്പാനും സന്തത സഹചാരികൾ തന്നെ.

ആനക്കാർ പണിസ്ഥലത്തു് അടുത്തടുത്തു വീടുകൾ കെട്ടിതാമസിക്കുന്നു. രാവിലെ ആനക്കാരൻ സങ്കേതത്തിലെത്തി ആനയെ അഴിച്ചു തടിവലിപ്പിക്കും. അയാളുടെ ഭാര്യ ഗൃഹവും പരിസരവും വൃത്തിയാക്കിയിട്ടു് അടുത്തുള്ള പുഴയിൽ എത്തും. കുളികഴിഞ്ഞു് ഒരു വണ്ണിച്ച മുളം കുഴലിൽ വെള്ളവുമായി അവൾ വീട്ടിലെത്തും. അനന്തരം ഒരു കൈക്കോടാലിയുമായി കാട്ടിൽ കടന്നു വിറകും പ

ച്ചക്കറികളും ശേഖരിക്കും. പൊട്ടിവരുന്ന മുളയുടെ നാമ്പ്, ചുരുളിച്ചെടിയുടെ കുരുന്നില, കടങ്ങൽ, ഫലമൂലങ്ങൾ എല്ലാം അവർ ശേഖരിക്കും. അതു കൊണ്ടു് സ്വാദുള്ള കറികളുണ്ടാക്കാൻ അവർക്കു നല്ല പരിചയമുണ്ടു്. ഉച്ചയ്ക്കു് ഊണുകഴിക്കാൻ വരുന്ന ഭർത്താവു് ഈ കറികൾക്കൂട്ടി മൂക്കററം ഭക്ഷിക്കും അല്പനേരത്തെ വിശ്രമത്തിനുശേഷം അയാൾ വീണ്ടും ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കും. മഴ നനഞ്ഞും വെയിലുകൊണ്ടും ആനപ്പുറത്തിരുന്നു തടിപിടിക്കുവാൻ അവർക്കൊരു വിഷമവും ഇല്ല. തടികൾ വനത്തിൽ നിന്നും വെട്ടിയിറക്കുന്നതു് വലിയ കമ്പനിക്കാരാണു്. യൂറോപ്യൻ കമ്പനികളാണെങ്കിൽ ജോലിക്കാർക്കു സുഖമാണു്. നല്ല ശമ്പളം, ബോണസ്സ്, ചികിൽസാസൗജന്യം, ഇതെല്ലാം അവിടെ ഉണ്ടു്. കമ്പനിയിലെ കറാൽ വിലയ്ക്കു് ബിസ്കററും, ടിൻചെയ്ത മൽസ്യവും കിട്ടും.

ബമ്മായിൽ മുറയ്ക്കു് ഉൽസവങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ബുദ്ധവിഹാരങ്ങളിലെ ഉത്സവങ്ങളാണു് പ്രധാനം. ഉത്സവച്ചടങ്ങുകളിൽ പങ്കുകൊള്ളൽ എല്ലാവർക്കും വലിയ ഉത്സാഹമാണു്. മോടിയായി മുണ്ടുടുത്തും അധികം ആഭരണങ്ങൾ അണിഞ്ഞും പെണ്ണുങ്ങൾ തടിച്ചു കൂട്ടം കൂടം വാങ്ങിയും ധാരാളം ആഭരണ

ങ്ങൾ അണിയുന്നതു് ബമ്മാക്കാരികൾക്കു് നിർബ്ബന്ധമുള്ള കാര്യമാണു്. ഈ ഉത്സവങ്ങളിൽ പംകുകൊള്ളാൻ പാപ്പന്മാക്കു് ഭ്രാന്തു തന്നെ. അവർ ഭാര്യമാരെയും കുഞ്ഞുങ്ങളെയും ഒരുക്കി മേന്മക്കൂട്ടിയേ കൊണ്ടുപോകാറുള്ളു. അന്നു് ഇക്കൂട്ടർ ചെലവാക്കുന്ന പണത്തിനു് കണക്കില്ല. വെളുക്കുന്നതു വരെ ചുരുട്ടുവലിച്ചും മുറുക്കിയും അവർ ഇരുന്നുകളയും. ബുദ്ധഭിക്ഷുക്കൾക്കു് ഭിക്ഷകൊണ്ടുപോകാൻ ബമ്മാക്കാർ മറക്കുകയില്ല. ഭക്ഷണവും മുണ്ടും പ്രത്യേകതന്നെ അതിനായി കൊണ്ടുപോകും. എന്നാൽ ആ തപോധനന്മാരുടെ ഉദ്ദേശമോ പ്രഭാഷണമോ മനസ്സിരുത്തി പഠിക്കണമെന്നു് അവർക്കു് വിചാരമില്ല. ഒരു ചടങ്ങിനു വേണ്ടി അതിലെല്ലാം പങ്കുകൊള്ളുന്നു എന്നുമാത്രം.

ബർമ്മാക്കാരുടെ വിവാഹസമ്പ്രദായം രസമാണു്. ബന്ധുക്കളോ രക്ഷിതാക്കളോ അന്യോന്യം ആലോചിക്കുന്ന പതിവില്ല. വധുവും വരനുംകൂടി കാണുന്നു, വിവാഹം നടത്തുന്നു. അതിൽ കൂടുതൽ ഒന്നുമില്ല. ദാമ്പത്യജീവിതത്തിൽ വലിയ ചടങ്ങെല്ലാമുള്ള നമുക്കും കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവക്കും ഉണ്ടു്.

മലയാക്കാർ

ബർമ്മായുടെ കിഴക്കുനിന്നും തെക്കോട്ടുനീണ്ടു കിടക്കുന്ന ഒരു ദ്വീപാണ് മലയാ. അഞ്ഞൂറു മൈൽ നീളമുണ്ട്. വീതി നാല്പതു മുതൽ ഇരുന്നൂറുവരെക്കാണും. കിഴക്കേ കടൽക്കരയിൽനിന്ന് പടിഞ്ഞാറേ കടൽക്കരയിലേക്ക് നല്ല കാൽചുറക്കുള്ള ഒരു സഞ്ചാരിക്ക് വൈകുന്നതിനകം ചെന്നെത്താം.

ഫലപുഷ്ടമായ നാടാണ് മലയാ. ആ സ്ഥിതിക്ക് ആ നാട്ടിലെ ആളുകൾ ധനികന്മാരായിരിക്കണം. പക്ഷെ, അങ്ങനെയല്ല. മലയായിലെ സ്വദേശികൾ പ്രായേണ അലസന്മാരാണ്. അല്പമൊക്കെ വകയുള്ളവർ പാടത്തും പറമ്പിലുമായി വേലചെയ്ത് ഒതുങ്ങിയ ജീവിതം കഴിച്ചുകൊള്ളും. ചിലരെല്ലാം പട്ടണങ്ങളിൽ ചെന്ന് ചില്ലറ വേലകൾ ചെയ്തു ജീവിക്കും. പലരും വിദേശികളുടെ ബംഗ്ലാവുകളിലും കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളിലും പരിചാരകന്മാരായി കഴിയുന്നു. മുഷിഞ്ഞു വേലചെയ്യുന്ന പ്രകൃതമല്ലാ മലയാക്കാരുടേതു്. ആവശ്യം വളരെ ഞെരുക്കുമ്പോഴാണ് അയാൾ എന്തെങ്കിലും ജോലിയിൽ ഏർപ്പെടുന്നതു്. ആവശ്യം കഴിഞ്ഞാൽ

4164

അതും അങ്ങു കളയുകയാണ് പതിവ്. മീൻപിടിത്തമാണ് മിക്ക ചെറുപ്പക്കാരുടെയും പണി. ഒന്നോ രണ്ടോ മത്സ്യത്തിനുവേണ്ടി വൈകുന്നതുവരെ മീനക്കെട്ടിലിക്കാൻ മലയാക്കാരനു് മടിയില്ല. എന്നാൽ അതൊരു വ്യാപ്തമായ തൊഴിലായി സ്വീകരിക്കാൻ അവിടെ സാധ്യതയുണ്ട്. അതിനൊന്നും മലയാക്കാർ പോകാറില്ല.

മലയായിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ രാജ്യങ്ങളും നാട്ടുരാജ്യങ്ങളുമുണ്ട്. ഒട്ടധികം ചെറിയ രാജ്യങ്ങൾ ചേർന്നുള്ള ഫെഡറേറഡ് സ്റ്റേറ്റ്സും അവിടെ ഉണ്ട്. പട്ടണങ്ങൾ എല്ലാം ഇംഗ്ലീഷ് പട്ടണങ്ങളുടെ മാതൃകയിൽ തന്നെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ പടിഞ്ഞാറൻ പരിഷ്കാരം ഇനിയും നടപ്പായിട്ടില്ല. ഗ്രാമീണർ റോഡരുകിലാണ് താമസിക്കുന്നതു്. വീടുകൾ ചെറുതാണ്. പതിനഞ്ചടി സമചതുരമുള്ള വീടുകളാണ്. ഒന്നോ രണ്ടോ മുറി മാത്രം കാണും. കട്ടിലും കസാലയും ഒന്നും അവിടെ ഇല്ല. തറയിൽതന്നെയാണ് കിടപ്പ്. സഞ്ചിപോലുള്ള ഒരുമാതിരി കപ്പായമാണ് മലയാക്കാർ ഇടുന്നതു്. സാരണ്ടു് എന്നാണ് ഇതിന്റെ പേർ.

മലയായിൽ ചൈനാക്കാർ വളരെയുണ്ട്. ഇന്ത്യാക്കാരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും സുമാത്രാ ജാവാ

എന്നീ ദ്വീപുകളിൽ നിന്നു വന്നവരും മലയ
യിൽ കുറവല്ല. മലയായിലെ റബ്ബർ തോട്ടങ്ങളിൽ
തെക്കേ ഇൻഡ്യാക്കാരാണ് കൂടുതൽ. റബ്ബർ
അവിടത്തെ വൻപിച്ച ആദായമാർഗ്ഗമാണ്. നാളി
കേരവും കുരുമുളകും കരിമ്പും കപ്പയും അവിടെ
ധാരാളം ഉണ്ടാകും.

പട്ടണങ്ങളിലും തുറമുഖങ്ങളിലുമുള്ള ഗവ
ണ്മെൻറാഫീസുകളിലും വ്യാപാരശാലകളിലും
വ്യവസായ സങ്കേതങ്ങളിലും ജോലി ചെയ്യുന്ന
ഇന്ത്യാക്കാരും കേരളീയരും മലയായിൽ ഒട്ടേറെ
യുണ്ട്.

Printed at the Kerala Press, Trivandrum.

4164

മറുനാട്ടിലെ മനുഷ്യർ

GRADE III BOOK 18

1682

ബാലൻ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ
തിരുവനന്തപുരം

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org